

АвторП'яних К.О.

Керівник Хобта В.М.

ДонНТУ

Венчурне інвестування як чинник інноваційного розвитку

Не є секретом те, що інвестиції відіграють чи не вирішальну роль у функціонуванні не тільки окремих підприємств, а й економіки України в цілому. Особливо актуальне це питання зважаючи на реалії сьогодення: наслідки світової фінансової кризи погіршилися політичною нестабільністю в країні. Усе це стрімко знизило привабливість України для інвесторів. Для підтримання конкурентоспроможності та життєздатності підприємства змушені шукати інші джерела фінансування інноваційних проектів. Адже тільки інноваційні проекти спроможні допомогти суб'єктам господарювання стабільно розвиватися. Одним з методів фінансування, який все більше стає популярним як у світі, так і в Україні є венчурне інвестування.

Метою цієї статті є обґрунтування перспектив розвитку венчурного фінансування інвестиційних проектів, як чинника інноваційного розвитку.

Проблемами реалізації інвестицій займаються дослідники у різних сферах економіки та менеджменту, а саме Г. Андрошук, В. Бочаров, М. Грачов, П. Ковалишина, Кравченко С.І., В. Опанасюк, В. Савчук, Хобта В.М., та багато інших. (В алф.)

Ці дослідження охоплюють широке коло питань щодо інвестиційного діяльності, однак залишається багато актуальних проблем, які потребують подальшого дослідження.

Світовий досвід розвитку економіки з використанням інновацій свідчить про те, що головною проблемою інноваційного розвитку є розбіжності між науковими дослідженнями та масовим виробництвом продукції з використанням їх результатів. Венчурний капітал може значно скоротити ці розбіжності.

Сутність венчурного інвестування полягає у вкладенні коштів у початкову компанію, як наслідок інвестор отримує частку в уставному капіталі компанії чи певну кількість акцій цієї компанії. Інвестор отримує прибуток шляхом продажу своєї частки після того як компанія виставить на біржі свої акції. Середній строк венчурної інвестиції 3-5 років. У особливих випадках термін може складати 7-8 років.

Зазвичай такі інвестиції здійснюються у компанії, які орієнтовані на розвиток новітніх технологій або створення наукомістких продуктів. Найпоширенішими інвесторами даних проектів є венчурні фонди. Вони вкладають кошти коли компанія досягне рівня Start-up.

Для ліпшого розуміння стадій будь-якого проекту розглянемо наступну схему:

Особливістю венчурного інвестування є те, що можна поєднати інтереси держави та інвестора на основі нововведень, що створює конкурентоспроможну продукцію, дає можливість отримувати високі доходи [1].

Венчурне інвестування має сприяти вирішенню наступних проблем:

- розвиток науково-виробничої та технічної сфери за рахунок залучення приватного капіталу;

- скорочення безробіття та вирішення нагальних соціально-економічних питань;
- використання у технічній діяльності цільових іноземних інвестицій;
- заохочення до використання об'єктів інтелектуальної власності [2].

Згідно зі статистикою венчурне інвестування здійснюється перш за все у швидко зростаючі галузі. Так, наприклад у 80-ті роки минулого століття більшість венчурних інвестицій була спрямована у енергетику та виробництво комп'ютерної техніки; у 90-ті у генну інженерію, програмне забезпечення та телекомунікації; на початку 2000-х – у Інтернет компанії. До речі, прикладом найуспішнішого венчурного інвестування є компанія Google, яка принесла прибуток багатьом інвесторам.[3]

Що стосується України то тут не діють світові закони розподілу венчурного інвестування за галузями. У своїй більшості венчурні інвестиції концентруються у будівництві та нерухомості. Таке положення речей склалося тому що вітчизняні інвестори не ставлять за мету реалізацію інноваційних проектів, вони лише реалізують схеми управління майном, завдяки яким мінімізують податки на свій капітал шляхом використання податкових переваг, передбачених українським законодавством.[4]

Вагомою проблемою є те що держава не може належним чином контролювати діяльність венчурних проектів оскільки обмежується лише контролем за процедурами створення венчурних фондів та отримання звітності про їхню діяльність. Загалом звітність має досить формальний характер і не дозволяє уповноваженим органам слідкувати за діяльністю та впливати на неї.[5]

Головними перешкодами на шляху розвитку венчурного інвестування є

- недосконала законодавча база;
- неспроможність держави створити чіткий план розвитку венчурного інвестування;

- недостатня кількість проектів, спроможних привабити венчурних інвесторів;
- недостатня інформаційна підтримка венчурної індустрії;
- гострий дефіцит фахівців, здатних керувати венчурними проектами;
- політична нестабільність у країні.

З огляду на перераховані проблеми необхідно:

- ✓ участь держави у проектах венчурного характеру;
- ✓ акумулювання коштів регіонів у спеціальні венчурні фонди, за участю знову таки державного регулювання;
- ✓ забезпечення інформаційної підтримки венчурного інвестиційного ринку;
- ✓ державна підтримка інноваційних проектів

Реалізація запропованих напрямків розвитку венчурного інвестування як на рвні держави так і окремих регіонів забезпечить умови стимулювання інноваційного типу економічного розвитку в Україні.

Використана література

1. Андреюк Н. В. Інститути венчурного інвестування в Україні: стан та перспективи розвитку / Н. В. Андреюк // Теоретичні та прикладні питання економіки.– 2010.– Вип. 23.– С. 77 – 85
2. Хома І. Б. Венчурне інвестування як спосіб реалізації інноваційно-інвестиційного потенціалу держави / І. Б. Хома, О. В. Войтків // Науковий вісник НЛТУ України.– 2011.– Вип. 21.3.– С. 292 – 298.
3. Альмераї А Проблеми венчурного інвестування в Україні /А. Альмераї // Вісник КНЕУ – 2009 - №3 - С. 11-15.
4. Дмитриченко Л.І. Державні механізми сприяння венчурному підприємництву у сфері інвестиційно-іннфоваційної діяльності/ Л. І. Дмитриченко// Фінанси України - 2011 - №1 – С.23-30.

5. Матей В.В. Венчурне інвестування в США: Становлення, розвиток, сучасні тенденції /В.В. Матей//Зовнішня торгівля:право та економіка - 2009 - №4 - С. 100-105.